

HOLD HUDEN I HEVD

Her er et helsebad for tørr og trett hud: Hold ansiktet under vann i flere minutter — men med passe pauser til å puste, naturligvis! Bruk bløtt vann, som regnvann, og lunk det. Dette vil få porene i huden til å åpne seg og ta til seg litt fuktighet. Resultatet er glattere og friskere hud.

Liselotte

Hard hud forskjønner ikke akkurat foten, men den kan ødelegges en gang. Slike skjømmende og hemmende fortykelser forhindres med regelmessig bruk av pimpsten etter fotbad.

Huden på knærne har lett for å bli hard og ru, noe som virker skjømmende selv for de vakkreste ben. Huden blir mykere hvis man jevnlig bader knærne med lunkent såpevann og bruker pimpsten forsiktig. Smør med krem etterpå!

Kvinnen i arbeidslivet

(Fortsatt fra side 35)
jeg juksa, det er bedre når du er alene. Se bare her

Anne Marie finner frem et håndsnøre med lodd eller synk og et par angler: - Det er det eldste redskap som er i bruk idag, på denne blir det fisk!

- Hva slags fisk er det som fiskes her?

- Nå om sommeren er det sei, ja, også en del laks tar vi på not i fjorden. Den største laksen jeg har fått, var på tyve kilo, og femten-seksten kilos har jeg ofte tatt. Seien er gjerne på fire-fem kilo, men den kan nok bli på ti kilo også. En slik en tok jeg her en natt.

Den største fisken jeg har tatt, fortsetter hun, - var en rusk, ei kveite, på nesten førti kilo. Etter sløyingen var vekten treogtredve kilo! En annen gang tok jeg en torsk så stor at ingen hadde sett maken, den var på minst femogtyve kilo, men jeg veide den ikke. Men du spurte hva slags fisk Vet du ikke det?

Bare en «søring» kan komme med et slikt spørsmål, torsk og skrifisket på Finnmarken bør vel alle kjenne til! Det mener i allfall Anne Marie. Litt hyse tas det også, ikke så lite heller.

- Hvor mye fisk er det blitt på en sesong?

- Det har vært så forskjellig, en vinter hadde jeg 125 vekter tørrfisk, det er 3 000 kilo. Men så mye er det ikke blitt hvert år.

- Og fisket går året rundt?

- Ja, skal en leve, må en nok ro fiske hele året så godt som.

- Dag og natt?

- Om sommeren drar nå jeg ofte ut midt på dagen og fisker til neste dag, men om vinteren ror jeg ut tidlig om morgenen og kommer igjen ute på kveldingen, alt etter været.

- Og fisken tørkes?

- Ja, her i Olderdjord blir du ikke kvitt fisken ellers. Ingen selger fisken rå her, den må på hjell.

- Hva gjøres med fisken når den skal tørkes?

- Straks du har fått fisken, må du plugge den, altså slakte den slik at blodet renner ut. Og før den henges på hjellen, må den skjæres opp.

- Hvor lang tid må den henge på hjellen?

- I god tørke kan det være gjort på tre uker, for råskjæringen vel og merke, mens rundfisken trenger minst dobbelt så lang tid.

Anne Marie har fartet nok rundt innenfjords og utenfjords til at reiselysten av og til blir plagsom. Når oppkjøperne som tar hånd om fisken hennes, kommer, kan det hende at hun får lyst på en Tromsøtur, og slike er det blitt ofte. Men den store opplevel-

sen i hennes liv var turen til hovedstaden for et par år siden da Erik Bye overrakte henne den aller første Ula-brand-statuetten.

- Hils Erik Bye fra meg, sier hun, - det var en makeløs tur og en makeløs kar! På forhånd spurte og grov han om alt mellom himmel og jord, men den beste historien glemte han da vi sto foran mikrofonen. Det var om den gangen jeg fisket med tennene — du skjønner jeg hadde en rusk på kroken, en kraftig rugg. Og den ville ikke opp i båten. Jeg sleit og sleit, men nei — ikke tale om! Jeg lå på knærne over båtripa og hadde et kraftig basketak med den. Så tenkte jeg som så at når Vårherre først hadde gitt meg fisken på kroken, så ville han vel gi meg krefter til å få den opp i båten også. Dermed beit jeg i

sporen og løftet til. Det gikk, snart lå fisken i båten.

Og så Oslo-turen, ja, alle var så gode mot meg. Gratis reise med fly sørover og tilbake igjen, fint hotell og bare stas! Gaver fikk jeg også, Erik Bye ga meg hele fem hundre kroner, og en kjøpmann på Hamar sendte meg tusen — det gikk til installering av elektrisk lys som vi fikk her om året. Ja, det var tur, det!

Anne Marie har hjertet på rette plass, sier folk, mange har hun hjulpet, mange som har hatt det trangt, har fått føle hennes hjelphjelpe. Men det vil hun helst ikke snakke om, det raker ingen hva hun bruker pengene sine til, vel?

- Fiskelykken har i allfall holdt fattigdommen unna, sier hun. - Jeg har greid meg bra

(Forts. side 68)

SÅ SPØR? VI LITT

1. Er André Bjerke forfatter eller komponist?
2. Hva heter Frankrikes president?
3. Hvor velges den romersk-katolske pave?
4. Hvem velger ham?
5. Hva er tegnet på at en ny pave er valgt?
6. Vet De hva fiskesnøre heter på svensk?
7. Hvem sa: «Enig og tro til Dovre faller»?
8. Hva er en pirat?
9. Hvem har komponert: «Barberen i Sevilla»?
10. Vet De hvem Caterina Valente er?

Svarene står på side 84.

Fra mitt liv

(Fortsatt fra side 39)

ble flasket opp på kondensert melk og var friske og sunne. Jeg lærte meg alle en husmors finesser: Hermetisering, salting, innkjøp og oppbevaring av mat for en uke. Til å begynne med var det nok ikke så greit, det var fort gjort å glemme noe, men vi tok det godt humør.

Vi hadde bodd ute på landet et år da vi fikk pike nummer to. Turen til klinikken gikk så å si på to hjul, for det var elleve mil til nærmeste fødehjem, og jeg ville vente i det lengste med å dra. Jeg hadde nemlig i friskt minne de sytten lange timene jeg ventet forrige gang, og den ventetiden ville jeg ikke ha om igjen. Hva jeg ikke tenkte på, var at den gangen hadde jeg bare fem minutters reise. Men vi rakk det da denne gangen også — så vidt!

Et år senere mistet vi det eldste barnet vårt. Hun kom ikke inn som hun pleide, og

vi dro ut for å lete. Vi fant henne nede i strandkanten og satte i gang opplivningsforsøk. Men det tok tid før legen nådde frem — og da var det for sent.

Jeg var langt på vei med barn nummer tre da dette hendte, og dette nye lille livet tvang meg til å ta meg sammen. Men da fødselen var vel over, kom reaksjonen, og jeg brøt helt sammen. Legen ga oss et merkelig råd: Et barn til snarest mulig! Et år etter kom så barn nummer fire, men da hadde vi flyttet til et litt mer sentralt sted.

Siden har vi bodd mange forskjellige steder, men det jeg lærte i «ødemarken», har kommet vel med til alle tider.

Nå har vi fått de nødvendige møblene, har alle slags tekniske hjelpeemidler, pluss en gammel bil og fire barn.

Alle de dystre spådommene om ekteskapelig skibbrudd er gjort til skamme. Ekteskapet har holdt i mange år og vil nok fortsette med det. Og vi er meget lykkelege — fremdeles!

I.S.K.